

Arrest

nr. 138 883 van 19 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE (WND.) VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. C. FORGET loco advocaat Zouhaier CHIHAOUI en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 4 januari 2015 het Rijk binnen en diende op 4 januari 2015 een asielaanvraag in. Op 21 januari 2015 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger afkomstig uit het dorp Chak 45 in het district Sarghoda in de provincie Punjab. In 2006 vond er een dorpsraad plaats n.a.v. de diefstal van een buffel. T. G. verdedigde de dief en uw oom I. B. werd opgeroepen door het slachtoffer. T. G. beledigde uw oom. Twee dagen later werd T. G. uit weerwraak vermoord door uw oom samen met zijn vriend Sh.. De familie van T. G. diende klacht in tegen Sh. maar die werd na enkele dagen vrijgelaten door de politie. Op 10/02/2008 pleegde F. G., de zoon van T., samen met vijf anderen een aanslag op uw oom. Uw oom, zijn vrouw en 2 passagiers kwamen om het leven. Uw familie diende klacht in. U werkte bij de rangers (grenspolitie) en vroeg aan de bevoegde politie om de daders op te sporen. F. en de vijf

anderen doken onder. U werd telefonisch bedreigd door F. omdat u de zaak m.b.t. uw vermoorde oom opvolgde. De rechtbank verklaarde dat ze dienden opgespoord te worden. In april 2008 pleegde F. met zijn mededaders een aanslag op uw oom Q. B. die de beschieting overleefde. Hierna stopte u met werken. Twee van de vijf betrokken daders van de moord op uw oom zijn ondertussen gearresteerd. Zo werd de broer van F. aangehouden en is de zaak tegen hem nog steeds hangende voor de rechtbank. Ba., een andere medeplichtige die eveneens familie is van F., werd tijdens zijn aanhouding op uw verzoek door de politie met geweld ondervraagd waarna hij kwam te overlijden. In januari 2009 werd u samen met een familielid, A. B., onder vuur genomen voor uw huis. A. was geraakt maar overleefde de aanslag. Uit schrik durfde hij geen klacht in te dienen. U diende geen klacht in omdat er reeds zoveel klachten tegen F. en zijn entourage waren ingediend en de politie reeds de daders aan het zoeken waren. In november 2010 werd u in uw wagen beschoten. U had geen verwondingen en diende omwille van dezelfde aangehaalde reden geen klacht in bij de politie. Op aanraden van uw vader ging u van 2011 tot eind 2013 studeren in het Verenigd Koninkrijk. Toen u vernam dat F. in Saudi-Arabië op pelgrimstocht was keerde u terug naar uw land van herkomst. Na 6 à 7 maanden kreeg u een telefoon van F. die zei dat hij wist dat u terug was. Anderhalve maand later vernam u dat F. een dorpeling had vermoord. Hierna belde F. u opnieuw op en zei dat u nu aan de beurt was. U ontvluchtte onmiddellijk uw land van herkomst. Omdat u reisde met een vals Brits paspoort werd u op de luchthaven van Zaventem aangehouden. Op 04/01/2015 vroeg u er asiel aan waarna u werd opgesloten in het Transitcentrum 'Caricole'. U bent in het bezit van 3 FIR's, een krantenartikel, en foto's van uw werk als ranger.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U verklaarde namelijk (CGVS p. 3-6) vervolging te vrezen van F. G. en zijn entourage. De vader van F. was door uw oom I. B. vermoord nadat hij door hem was beledigd. Hierop vermoordde F. uit weerwraak uw oom en diens vrouw. Omdat u de politie aanspoorde om de daders op te pakken werd u met de dood bedreigd door F.. U haalt in uw asielrelaas aldus geen feiten aan die getuigen van een vervolging omwille van uw ras, nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat u zou behoren tot een bepaalde sociale groep. Bijgevolg ressorteren de door u aangehaalde problemen niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin kan u aannemelijk maken dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch om andere redenen, niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U verklaart immers (CGVS p. 4-7) dat nadat uw familie klacht had ingediend de rechtbank oordeelde dat de daders van de moord op uw oom op de vlucht waren en dienden te worden opgespoord. De politie kon twee van de daders, o.a. de broer van F., arresteren en er is nu een rechtszaak hangende. U heeft ook als ranger uw invloed aangewend en vroeg aan de politie om huiszoekingen uit te voeren om de daders te vatten, hetgeen de politie deed. Na de arrestatie van Ba., i.e. een van de daders die ook familie was van F., heeft de politie op uw verzoek hem op gewelddadige wijze ondervraagd ten gevolge waarvan hij kwam te overlijden. U kon zich als ranger ook voorstellen bij de politie als hun collega waardoor ze u wilden helpen en u werd zelfs bevriend met het hoofd van het politiebureau. Toen u bedreigd werd door F. en zijn entourage diende u geen klacht in bij de politie omdat er toch al veel klachten tegen hen waren (o.a. n.a.v. de aanslag op uw oom Q.) en de politie reeds op zoek was naar hen. U stelt uitdrukkelijk (CGVS p. 8) dat u tevreden bent met de hulp die u kreeg van de politie, dat ze u wilden helpen, maar dat ze ook hun beperkingen hebben, dat ze je niet altijd kunnen beschermen, en dat de daders gevlucht waren en ondergedoken leefden en je elk moment konden doden. Hieromtrent moet worden opgemerkt dat de beschermingsinitiatieven die de autoriteiten ondernemen daadwerkelijk en redelijk moeten zijn, hetgeen in casu blijkt uit de politionele en gerechtelijke stappen genomen door de Pakistaanse instanties n.a.v. de problemen die u en uw familie kenden. Ze hoeft én kan echter niet absoluut zijn. Het is immers niet redelijk te verwachten dat de bescherming door de nationale autoriteiten van hun onderdanen totaal en onafgebroken is en de overheid bescherming biedt tegen elk feit begaan door derden. Er kan aldus enkel sprake zijn van een vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet veroorzaakt door een niet-overheidsactor, in casu F. en zijn entourage, wanneer men aantoonst dat er geen bescherming tegen deze personen kan geboden worden of er geen bereidheid hiertoe is, hetgeen absoluut niet blijkt uit uw relaas.

Er kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (Pck) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten (3 FIR's, een krantenartikel, en foto's van uw werk als ranger) worden niet betwist maar bevatten geen gegevens die bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de *"schending van artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen van 29 juli 1991, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen alsook artikel 3 van het E.V.R.M"*.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en heeft laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval.

2.6. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift niet hoe zijn voorgehouden problemen een vervolging zouden uitmaken die ingegeven is door één van de vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het

behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit het administratief dossier, noch uit andere elementen van het verzoekschrift kan blijken dat verzoeker vreest in Pakistan te worden vervolgd omwille van één van de vermelde redenen in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 195, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Immers verzoekers problemen verbonden aan de gevolgen van een diefstal zijn gemeenrechtelijke problemen. Deze vaststelling volstaat om verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren.

3.2. Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij geen beroep kan doen op de Pakistaanse autoriteiten om zich te beschermen. Immers internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag en uit artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Verzoeker voert in deze evenmin een verweer zodat de terechte vaststellingen van de commissaris-generaal onverminderd overeind blijven.

3.3. Verzoeker onderneemt in dit verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn regio van herkomst sprake is van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict en desgevallend geen alternatieve hervestiging voorhanden is. Volgens het Hof van Justitie (HvJ, *Diakité*, 30 januari 2014) wordt onder een “binnenlands gewapend conflict” de toestand begrepen *“wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld.”*

4.2.1. Waar verzoeker aanvoert dat *“Dat bestreden beslissing bijgevolg niet alle door het UNHCR voorziene criteria beoordeelt”*, benadrukt de Raad dat het UNHCR dit niet voorop stelt (zie *“either independently or cumulatively”*) en dat deze criteria van het UNHCR enkel als aanbeveling gelden zodat deze derhalve geen juridisch bindend karakter hebben.

4.3. Uit de in het administratief dossier aanwezige objectieve informatie *“COI Focus” “PAKISTAN” “Actuele veiligheidssituatie”* en de *“COI Focus” “Pakistan” “Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie”* kan blijken dat gerapporteerd wordt over de families die uit Punjab en Balochistan aankomen. Deze *“internally displaced people”* worden opgevangen door de lokale

gemeenschap [UNHCR - UN High Commissioner for Refugees, 24/06/2014] en “Punjab is, naast Sindh, de dichtstbevolkte provincie van Pakistan. Zestig procent van de bevolking van Pakistan zou in Punjab leven. De provincie Punjab omvat 36 districten en telt ongeveer 91 miljoen inwoners. In Punjab heeft de Pakistan Muslim League-Nawaz (PML-N) sinds 2008 de macht in handen. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt [BFA Staatendokumentation, maart 2013, url; Landinfo, 16/10/2013, url; South Asia Terrorism Portal (SATP), 2013, url]. In 2013 vielen bij 81 geweldincidenten in de provincie 97 doden en 307 gewonden. Nagenoeg de helft van de doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste incidenten vonden plaats in de verkiezingsmaand mei [Pakistan Institute for Peace Studies (PIPS), 04/ 01/ 2014, url]. Ondanks de relatieve vrede die in de provincie heerst is er sprake van een radicalisering van de bevolking. Vooral in zuid-Punjab winnen Deobandi-organisaties aan invloed [Centre for International and Strategic Analysis (SISA), 04/ 02/ 2013, url]”. De bijgevoegde tabel [Pakistan Institute for Peace Studies (PIPS), 04/01/2014, url] geeft, zij het niet uitdrukkelijk naar periode gedefinieerd, weer in welke districten in Punjab wel terreurgeweld plaatsvond, en hierin wordt verzoekers district Sarghoda zelfs niet opgenomen.

4.4. Verweerder voegt hier aan toe “dat, terwijl er zich in de provincie Punjab weliswaar met enige regelmaat incidenten voordoen, kan uit de gegevens waarover het Commissariaat-generaal beschikt evenwel niet kan worden geconcludeerd dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab, inzonderheid verzoekers district van herkomst Sarghoda, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken gebied, louter door diens aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dat zulk een vaststelling volgt uit het gegeven dat: (i) het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan worden toegeschreven aan actieve terreurorganisaties die doorgaans doelgericht (en dus niet willekeurig) tewerk gaan en daarbij met name leden van de veiligheidsdiensten, het leger, religieuze minderheden en politici viseren; (ii) het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal gezien significant verschillen; (iii) de terreuraanslagen waarvan sprake in verzoekers provincie Punjab bovenal plaatsvinden in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie (waaronder verzoekers district van herkomst Sarghoda), waar het overwegend rustig blijft, daar inclusief de hoofdstad Islamabad; (iv) het geweld ook in de provincie Punjab voor het overige aangemerkt kan worden als doelgericht sektarisch of etnopolitiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen”.

4.5. Het staat verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoeker dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermogen de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde dossier te weerleggen. Echter ook uit de door verzoeker aangebrachte informatie kan blijken dat “For the past decade, Punjab has experienced the least violence of any province in Pakistan”. Indien hieruit tevens kan blijken dat er een sterke toename van het aantal geweldincidenten heeft plaatsgevonden in Punjab in 2014, dan kan uit de door verzoeker aangebrachte informatie echter niet blijken dat de aard en de intensiteit van het geweld over het grondgebied van Punjab de toestand van een intern gewapend conflict bereiken. Verzoeker kan gezien de geciteerde bronnen evenmin beweren dat het niet om actuele bronnen gaat. Evenmin dient een vestigingsalternatief te worden beoordeeld nu verzoeker probleemloos naar zijn regio van herkomst kan teruggaan.

4.6. Voor zover verzoeker zich aldus beroept op de algehele situatie in Punjab en in het Sarghoda district in het bijzonder, toont hij niet aan dat de situatie waarnaar hij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887).

4.7. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingen.

4.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

4.9. Het aangehaalde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. S. CASTELAIN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. CASTELAIN

K. DECLERCK